

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Abby Green

Sebhelyek

Dani Collins

A szépség és a szörnyeteg³

Maya Blake

Az ígéret szép szó

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Abby Green, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Awakened by the Scarred Italian*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Dani Collins, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Beauty and Her One-Night Baby*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

© Maya Blake, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Sicilian's Banished Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 117. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-692-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Abby Green
Sebhelyek

1. FEJEZET

Lara Templeton örült, hogy a fekete fátyol eltakarta a szemét a kíváncsi tekintetek elől. A nyitott sír körül állók joggal gyaníthatták, hogy valójában nem gyászolja a férjét, a csöppet sem tiszteletreméltó Henry Winterborne-t. Vigyázni fog azonban, hogy ne szolgáltasson alapot a feltételezésükhöz. Ezt az elégtételt nem adja meg nekik.

Az arcát fátyollal leplezte, és tetőtől talpig feketébe öltözött, ahogy egy gyászoló özvegyhez illik.

Egy gyászoló özvegyhez, akire néhai férje semmit, de semmit sem hagyott. És aki az elmúlt három hónapban alig volt több, mint törvényes rabszolga. A szenzációhajhász csöcselék örömujjongással vetné rá magát a hírre, ha valaha is napvilágra kerülne.

A férjének jó oka volt rá, hogy kizárta a végrendeletéből. Ám Larának amúgy sem kellett a pénze. Bármit gondoltak is az emberek, nem a vagyona miatt ment hozzá Henry Winterborne-hoz. A férje nem hagyott rá semmit, mert nem kapta meg tőle, amit akart. Őt. Lara hibája volt, hogy a férfi megsérült, és tolószékbe kényszerült.

De nem, nem az ő hibája volt! Ha Henry nem próbálta volna...

Lara elhessegette a felkavaró gondolatokat, amikor észrevette, hogy a tömeg várakozóan néz rá. A pap diszkrétan köhintett.

Lara fogta az odakészített kis lapátot, és földet dobott a koporsóra. Csalónak érezte magát, amikor a göröngy tompa puffanással a koporsófedélre hullott. Egy örült pillanatig azt hitte, hogy néhai férje kinyúl a sírból, és magához rántja. Megtántorodott, a lába a semmibe lépett...

Rémült moraj futott végig az embereken. A pap megragadta Larát a karjánál fogva, és visszahúzta.

Hihetetlen, gondolta a férfi, aki távolabbról figyelte a jelenetet, könnyedén nekitámaszkodva egy fának, karját keresztbe fonva széles mellkasa előtt. Egy pillanatra sem vette le a szemét a gyászoló özvegyről, miközben a nő egyszer sem nézett rá. Nem csoda, teljesen lefoglalta, hogy előadja jól megtervezett kis műsorát, és gyakorlatilag a férje után vesse magát a sírba.

A férfi összeprézelte az ajkait. Meg kell hagyni: az asszony nagyon jól játszotta a szerepét. Megrendítő volt, ahogy ott állt testhez simuló, szűk fekete ruhájában, világosszőke haját kontyba fogva a tarkóján. Fején kerek kis kalap, a ráerősített fátyol pedig eltakarta az arcát.

A férfi nem kételkedett abban, hogy a nő őszintén gyászol. De nem Henry Winterborne-t, hanem a vagyont, amely kicsúszott a keze közül.

Keserű mosolyra húzta a száját. Lara Winterborne, született Templeton, nem érdemelt jobbat.

Lara bizsergést érzett a tarkóján. Heves, ijesztő bizsergést, amelyet már régóta nem tapasztalt. Felnézett, és megkönnyebbülten állapította meg, hogy a tömeg lassan szétszéled. Vége!

Hirtelen azonban a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes. Egy magas, széles vállú férfit vett észre, aki valamilyen egyenruhában, sapkával a fején elindult a parkoló autók felé. Úgy nézett ki, mint egy sofőr.

De volt valami az illetőben, a magassága, a termete, ami meghökkentette. Ahogy határozottan, mégis ruganyosan lépkedett... Nem, az lehetetlen!

Körülötte az emberek félhangosan pusmogtak, ami összezavarta Larát, és szem elől tévesztette a férfit. Bár igyekezett nem odafigyelni, egy-két mondat eljutott hozzá.

– Igaz, hogy nem kap semmit?

– Nem lett volna szabad elvennie ezt a nőt.

– Csak azért lett a felesége, hogy mentse a hírnevét, miután majdnem hozzáment ahhoz a szörnyű playboyhoz.

Ez utóbbi mondat a legfájóbb pontján találta el Larát, de az évek során megtanulta, hogy figyelmen kívül hagyja a rosszindulatú megjegyzéseket. Bármit beszélnek is az emberek, örült, hogy egy fillért sem örökölt Winterborne vagyonából.

Ha a nagybátyja aljas intrikája nem kényszerítette volna rá, sohasem ment volna hozzá Henry Winterborne-hoz. Tagadhatatlanul megrendítette a férfi halála, de leginkább csak tompa ürességet érzett. Kimerültséget. Szégyenkezett a szerencsétlen körülmények miatt.

Valójában valami egészen más fáj neki. Valami, amit elvettek tőle, még mielőtt igazán elkezdődött volna. Egy férfit, akit úgy szeretett, mint még senki mást. Aki szörnyen szenvedett és majdnem meghalt miatta. Nem volt más választása, mint megtenni, amit kellett, hogy megmentse őt a legrosszabbtól.

Lara nyelt egyet, elfordult a sírtól, és lassan elindult a parkoló felé, ahol már csak néhány autó állt. Nem ő szervezte a pompás temetést. Nem engedhette meg magának. A luxuslakásban, ahol a férjével élt, valószínűleg már várják a csomagjaival, hogy kitegyék onnan. A férje addig akarta fenntartani a színjátékot, amíg a föld alá nem kerül, de a türelmi idő lejárt. Mostantól kezdve egyedül van.

Elfojtotta a rátörő pánikot. Majd foglalkozik a kérdéssel, hogy mit tegyen, és hová menjen, ha eljön az ideje.

Tehát körülbelül fél óra múlva.

A ravatalozó egyik alkalmazottja kinyitotta neki a kocsiját. Csak hátulról látta a sofőrt, de ismét előntötte az a furcsa, bizsergető érzés. Ami persze butaság. Valószínűleg csak azért gondol újra meg újra rá, mert megszabadult a tehertől, amit a nagybátyja rakott a vállára.

– Köszönöm! – motyogta, és helyet foglalt a limuzin kipárnázott hátsó ülésén.

Az utolsó luxus, amit még megengedhetett magának. Nem mintha bánta volna. Annak idején – amikor egy tragikus közlekedési balesetben elveszítette a szüleit és a bátyját – a saját bőrén tanulta meg, hogy az anyagi dolgok mennyire nem számítanak.

Úgy tűnik azonban, később mégis elfelejtette a leckét, mert megszerette őt.

Nem, nem akar többé órára gondolni! Akkor sem, ha a széles vállú sofőr tényleg nagyon emlékeztet rá. Az arca látszik a visszapillantó tükörben, bár nagy részét elrejtí a homlokába húzott sapka és a sötét napszemüveg. Lara csak a keskeny, egyenes orrot, a határozott ívű száját és a markáns állat tudta kivenni.

A szíve gyorsabban vert. A józan esze azt súgta, hogy nem lehet ő, de mégis...

A férfi mintha megérezte volna Lara fürkésző tekintetét, mert felhúzta a válaszfalat.

Lara úgy érezte, hogy rendre intették. Megsértődött. Ami persze nevetséges. A férfi a sofőr, ő az utas. A fickó valószínűleg csak tapintatos akart lenni.

De a nyugtalanító érzés megmaradt.

Sőt fokozódott, amikor rájött, hogy bár Kensington felé tartanak, de rossz utcába kanyarodtak be. Ismerte a nagy, előkelő kúriákkal szegélyezett sugárutat. Elég gyakran sétált ott az elmúlt két évben, amikor sikerült kiszabadulnia a lakás nyomasztó zártságából.

Az autó megállt az egyik exkluzív villa előtt. Lara előrehajolt, és megkopogtatta a válaszfalat. Semmi. Ismét kopogott, mire az ablak lesiklott.

A sofőr makacsul előrenézett, egyik kezét a kormánykeréken tartva.

– Sajnálom, de eltévesztette a címet – mondta Lara idegesen. – A sarkon túl lakom, a Marley Streeten.

Látta, hogy a férfi összepréseli az ajkait.

– Nem, *cara*. Jó helyre jöttünk.

Ez a hang! Az ő hangja.

Lara lélegzete elakadt. Ugyanebben a pillanatban a férfi levette a sapkáját meg a napszemüvegét, és feléje fordult.

Lara másodpercekig csak ült a döbbenettől bénultan. A két évvel ezelőtt elhangzott szavak jutottak eszébe: „Ezt egész életedben bánni fogod, Lara. Te hozzám tartozol.”

És most itt van, hogy diadalt üljön.

Ciro Sant'Angelo.

Ő akkor ezt válaszolta:

– Semmit sem fogok megbánni.

Valójában azóta nem telt el egyetlen másodperc sem, hogy ne bánta volna meg a döntését. De annak idején kétségbe volt esve. Cirót bántalmazták, majdnem megölték. És mindezt azért, mert ő találkozni merészelt vele, és beleszeretett. És ezzel a tudta nélkül keresztülhúzta nagybátyja számításait.

Ha őszinte akart lenni, be kellett ismernie, mindig arról álmodott, hogy Ciro egyszer majd eljön érte. Ennek ellenére a találkozás most teljesen váratlanul érte. Összezavarta.

Megrémült. Ki akart szállni, de a kocsiját ajtajai zárva voltak.

– Engedj ki, Ciro!

A férfi nem mozdult, csak cinikusan elmosolyodott.

– Hízelgő, hogy még emlékszel rám, Lara.

A nő majdnem hangosan felnevetett. Egy olyan embert, mint Ciro Sant'Angelo nem könnyű elfelejteni. Magas, széles vállú, kisportolt, és magától értetődő tekintély árad belőle. Markáns profiljával, sötét szemével és határozott, érzéki szájával rendkívül jó megjelenésű, bár a vonásaiból hiányzik minden lágyság.

Igazi férfiszépség, ha nem lenne az a sebhely a jobb szemétől az álláig. Az ő számlájára írandó, gondolta Lara hideg borzadállyal.

Ciro tüntetően feléje fordította a jobb arcát, a szeme hidegen megvillant.

– Visszataszítónak találsz?

Lassan megrázta a fejét. A férfi így is vonzó volt, csak valahogy veszedelmesnek tűnt.

– Ciro... – szólalt meg halkán, amikor némileg megnyugodott. – Mit akarsz tőlem?

„Azt akarom, ami jogosan az enyém.”

A szavak ott visszhangoztak Ciro fejében.

Lara Templeton – Winterborne – itt ül a kocsiban. Két hosszú évig hiába próbálta elúzni a lány csinos, álszent arcát az emlékezetéből.

Láttni akarta azt az arcot.

– Vedd le a kalapod!

Nézte a fátyol mögött megvillanó kék szempárt, felsejlett az arc finom kontúrja, a kis, kerek áll, a gyönyörű, csábos száj, amely arra emlékeztette, hogy a hűvös, elegáns külső mögött tüzes temperamentum rejtőzik.

Lara egy pillanatra összepréselte ajkait, majd remegő kézzel levette a kalapját a fátyollal együtt.

Bár Ciro lelkiileg igyekezett felvértezni magát, a látvány mégis lenyűgözte. Lara semmit sem változott, még mindig gyönyörű volt: kecsesen ívelt szemöldök, hosszú, sötét szempillákkal árnyalt nagy kék szempár, magas arccsontok és keskeny, egyenes orr. A szája, mint a rózsabimbó. És az az ártatlan tekintet...!

Annak idején bedőlt neki, és ez majdnem az életébe került.

– Odabent még beszélünk – vetette oda Ciro kurtán.

Mielőtt Lara megkérdezhetné volna, mire gondol, a férfi már ki is ugrott a kocsiból, és céltudatosan egy pompás ház felé indult. Egy libériás alkalmazott, feltehetően az igazi sofőr, kinyitotta Larának a kocsiját. Ő kiszállt, és három kigyúrt, öltönyös, fülbevalós férfi fogadta.

Bizonyára a testőrök. Ciro soha nem aggódott különösebben a biztonsága miatt, de ez a hozzáállása nyilvánvalóan megváltozott az emberrablás óta.

Lara érezte, hogy a gerincén végigfut a hideg. Ciróval együtt rabolták el két évvel ezelőtt. Míg őt néhány órán belül szabadon engedték, és egy Firenze melletti országúton hagyták, addig a férfit fogva tartották, és súlyosan bántalmazták. Szörnyű volt, ami velük történt. És mindez miatta.

Tétován megállt a lépcső lábánál, de az egyik őrvudvariasan, ám nyomatékosan figyelmeztette:

– Sant'Angelo úr várja önt.

A tágas, fekete-fehér kőlapokkal burkolt előtérben egy barátságosan mosolygó, középkorú asszony fogadta.

– Üdvözlöm, Ms. Templeton. Sant'Angelo úr a szalonban várja. Elvehetem a holmiját?

Lara zavartan a házvezetőnőnek adta a kalapját és a táskáját. Alig hatolt el a tudatáig, hogy a nő

a leánykori nevén szólította. Kabát helyett csak egy könnyű stólát viselt szűk fekete ruhája fölött, és ezt inkább magán tartotta, amikor belépett az oroszlan barlangjába.

Ciro háttal állt neki a szoba másik végében, egy komód előtt, és épp töltött magának egy italt. Lara idegessége fokozódott.

A jókora szalont a pasztellszínek uralták, magas ablakain keresztül csak halk morajként hallatszott be a londoni városi forgalom. A falakon nagy méretű műalkotások függtek, fiatal művészek absztrakt festményei. Larának eszébe jutott egy firenzei galerialátogatás, amelyre Ciro hívta meg. Nyitvatartási időn kívül.

Akkor még csak néhány napja ismerte a férfit, és meglepődött a találkahely kiválasztásán. Ciro figyelmét ez nem kerülte el, mert gúnyosan mosolyogva megkérdezte:

– Azt hiszed, hogy egy ilyen közönséges szicíliai fajankónak, mint én, nincs művészi érzéke?

Lara valójában konzervatívabb ízlésre számított. Mivel elképzelni sem tudta, mi a csudát talál a férfi benne, egy sápadt angol művészpallástában, így válaszolt:

– Nem vagy közönséges fajankó, Ciro. Épp ellenkezőleg.

Igaz is volt. A férfi egy párdúc ruganyos kecsességével bírt, csipetnyi forróvérű érzékiséggel fűszerezve.

Lara még jól emlékezett rá, amit a kiállítóterem ünnepélyes csendjében gondolt, hogy teljesen lehetetlen nem beleszeretni ebbe a férfiba.

Pedig még nem is csókolóztak!

Ciro hangja most kizökkentette őt az emlékeiből.

– Mit szólnál egy konyakhoz, Lara, hogy leöblítsd a bánatodat?

Időközben levette a kabátját, és kigombolta az inge felső gombjait, felfedve napbarnított nyakát. Lara nagyot nyelt. Tudta, milyen a férfi bőre az ajkai alatt, milyen az illata, milyen az íze... Állj, ez tiltott terület!

Ciro kérdését figyelmen kívül hagyva megkérdezte:

– Mióta élsz itt?

Vajon egész idő alatt itt lakott, míg ő csak egy háztömbnyire tőle tengette nyomorúságos életét?

– Néhány hónapja vettem ezt a házat, és alaposan felújítottam. Nemrég készült el.

Bár ez már nem igazán számított, Lara megkönnyebbülten felsóhajtott. Nem bírta volna elviselni, hogy Winterborne felesége legyen, ha tudja, hogy Ciro itt lakik a közelében. Már a gondolatra is görcsbe rándult a gyomra, hogy a férfi esetleg egy másik nővel lép ki a házból. Pedig nincs joga Cirohoz, soha nem is volt.

– Nincs időm játszózni – jelentette ki ingerülten. – Bármit szeretnél is, engem várnak odahaza. Hogy az utcára tegyenek. Lara érezte, hogy a félelem elszorítja a torkát.

Ciro meglötyögtette a poharát, és egy húzásra felhajtotta a tartalmát.

– Már nincs otthonod, Lara.

A nő érezte, hogy minden vér kifut az arcából. Honnan tudja...?

– Érdekel, honnan tudom? Nos, a gyásznép nem volt túl diszkrét, de amúgy is vannak kapcsolataim. Úgy hallottam, hogy Winterborne minden vagyonát egy távoli rokonára hagyta, és neked azonnal el kell hagynod a lakását. Ráadásul te már rég elherdáltad a vagyonodat. Szegény, nincstelen Lara! Velem kellett volna maradnod. Háromszor olyan gazdag vagyok, mint a halott férjed volt, és nem kellett volna két évig egy vén trottyal megosztanod az ágyadat.

Lara összeresztette a „vén trotty” kifejezésre. Ciro nyilván utánajárt, hogy mi történt vele az elmúlt két évben. És tudott az üres bankszámlájáról is. Megborzongott. Soha semmit sem látott abból az örökségből, amit a szülei ráhagytak.

– Nem a pénzről volt szó – mondta halkan.

Ciro hidegen nézett rá.

– Nem, természetesen nem. Hanem az osztálygőgről.

Tévedés. Zsarolásról és kényszerítésről.

És természetesen a gőg, a kivagyiság is szerepet játszott. De nem nála. Őt az osztálykülönbségek soha nem érdekelték, de Ciro sosem hinné el neki. Nem, miután mindent megtett, hogy meggyőzze

őt az ellenkezőjéről.

A férfi, aki itt állt előtte, és áthatóan nézett rá, idegennek tűnt. Volt idő, amikor azt hitte, hogy úgy ismeri, mint a tenyerét. Ciro két évvel ezelőtt azonban kigyógyította őt ebből a romantikus képzelgésből. Ennek ellenére még mindig megdobogtatja a szívét.

Valami zavarta őt abban, ahogy a férfi a poharat tartotta. Alaposabban szemügyre vette, és visszahőkölt. A jobb kezéről hiányzott a kisujja.

– Nem valami szép látvány, mi? – kérdezte Ciro szarkasztikusan.

Lara még mindig látni vélte a férfit a kórházi ágyon, a fejét és a fél arcát vastagon bekötözték, a karjait begipszelték. Akkor ott halálra váltan mást nem is vett észre.

– Az emberrablók csinálták? – suttogta rémülten.

Ciro bólintott.

– Kis szórakozás, miközben további utasításokra vártak.

– Miért vagyok itt, Ciro?

– Mert megcsaltál és elárultál. – A férfi lassan visszahelyezte a poharát a tálcára, Larához fordult, és a szemébe nézett. – Be akarom hajtani az adósságomat.

– Nem tartozom neked semmivel.

Hazudsz! – suttogta egy belső hang.

– De igen. Elhagytál, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rád. Odadobtál a riportereknek, és hagytad, hogy azok a hiénák lecsapjanak a családom maffiakapcsolatairól keringő pletykákra. És elvetted tőlem a menyasszonyomat.

Larának eszébe jutottak az elrablásával meg a Henry Winterborne-nal történt eljegyzésével kapcsolatos aljas gyanúsítgatások, és feltámadt benne a harag. És a düh még mindig jobb volt, mint a bűntudat.

– Csak azért akartál elvenni, hogy beléphess a magasabb társadalmi körökbe, ahová a magadfajtaikat nem engedik be.

Ciro nem szerette őt. Kihívást jelentett számára a meghódítása, de elsősorban az érdekelte, hogy hasznot húzzon a kapcsolataiból és a jó hírnevéből. Lara utólag rájött, milyen üdítően naivnak tűnhetett az unatkozó nőcsábász számára. Hiszékeny volt, és halálosan szerelmes.

A házasságuk amúgy sem tartott volna soká, erről Lara szentül meg volt győződve. Miután Ciro a segítségével bejutott volna az előkelő társaságba, hamar ráunt volna, és elvált volna tőle.

A férfi neheztel rá, amiért megakadályozta a terveit, és most bosszút akar állni rajta.

Lara kétségbeesetten vágyott rá, hogy elmesélje, mi történt valójában, hogy milyen kegyetlenül manipulálta őt a nagybátyja. De aztán eszébe jutott, mit mondott neki Ciro, amikor elváltak:

– Ne képzeld, hogy én többet éreztem irántad, mint te irántam. Akartalak, igaz, de ez csak a szexről szólt. Sokkal fontosabb volt számomra a társadalmi rang, amihez ez a házasság hozzásegített volna.

– Igent mondtál nekem – hozta vissza Ciro hangja a jelenbe Larát –, és most követelem, ami jár. Feleségre van szükségem. Miért keresgelnék máshol, ha téged is elvehetlek?

Lara hátán végigfutott a hideg.

– Ez a legostobább dolog, amit valaha hallottam.

– Tényleg? Mint tudjuk, van ennél rosszabb indok is a házasságra.

Lara hallgatott. Egyrészt haragudott, amiért a férfi váratlanul felbukkant, és kihúzta a talajt a lába alól, másrészt sürgető igényt érzett, hogy helyrehozza a dolgokat. De ezt az esélyt már régen eljátszotta. Akkor, amikor hűvösen közölte Ciroval, soha nem állt szándékában feleségül menni hozzá, és hogy már rég elkötelezte magát egy olyan férfinak, aki sokkal jobban illik a társadalmi helyzetéhez.

Azt állította, csak viccből fogadta el Ciro házassági ajánlatát, és mulatságosnak találta, hogy annyit strapálta magát érte. Egy olyan nőért, akit soha az életben nem kaphat meg. És hogy minden gyengéden suttogott szerelmi vallomása hazugság volt.

Soha nem felejtí el a férfi szemében tükröződő, perzselő gyűlöletet. Abban a pillanatban rájött, mekkorát tévedett vele kapcsolatban. Lara boldog volt, hogy elbújhatott a szerepe mögé, mert

most már legalább tudta, hányadán áll vele.

Majdnem meghalt miattad!

A gondolat megrázta, és hirtelen nagyon nyomorultul érezte magát. Ciro nem érdemelt ilyen kegyetlen büntetést, akkor sem, ha nem szerette őt. Azt sem érdemelte, hogy hazudjon neki. Végül is megpróbálta megvédeni őt az emberrablóktól. Kész volt az életét is feláldozni érte! Teljesen hiába, mint később kiderült, mert ő soha nem volt komoly veszélyben. Amit azonban később nem mesélt el a férfinak.

Mennyire fogja gyűlölni őt, ha egy nap kiderül!

Lara most is nehezen viselte, hogy ilyen rossz fényben tűnik fel a férfi előtt. Pedig ő tehet erről, hiszen hazudott neki. A viszontlátás most feltépte a még be nem gyógyult sebeket.

– Ciro, én tényleg feleségül akartam menni hozzád! – bukott ki belőle. – De a nagybátyám, ő... ő egy szörnyeteg volt. Úgy vélte, nem vagy méltó egy Templetonhoz, ezért kényszerített, hogy mondjam neked azokat a rettenetes dolgokat. Csupa hazugság volt, hidd el!

Ciro kifejezéstelen arccal meredt rá. Lara arra gondolt, hogy a férfi egykor mennyi melegséggel, gyengédséggel és szeretettel nézte.

Legalábbis ő ezt hitte. Valójában csak vágy volt. Vágyott a szexre, a hatalomra és az elismerésre.

Ciro most néhányszor összecsapta a tenyerét.

– Zseniális alakítás, Lara! De az áldozatszerep nem illik hozzád. Ugye nem akarod azt mondani, a nagybátyád kényszerített, hogy hozzámenj ahhoz a gazdag öregemberhez? Ismerem a trükkjeidet. Ne játszd el nekem az ártatlan kislányt!

Lara kétségbeesetten lehunyta a szemét. Tehát hiába próbálta meggyőzni Cirót az ártatlanságáról. Miként is magyarázhatná el neki, hogy a nagybátyja, aki a szülei halála után a gyámja lett, rákényszerítette az akaratát, és meggazdagodott rajta? Megdöbbenő volt a gátlástalansága.

De úgy tűnt, Cirónak sincsenek skrupulusai. Annak idején tudnia kellett volna, hogy Ciro komolyan gondolta a fenyegetését. Elvégre szicíliai, és olyan dinasztiaiából származik, ahol a vérbosszút becsületbeli ügynek tekintik. Még akkor is, ha az ő és a szülei generációja már másként gondolkodott.

Eszébe jutott, hogy a férfi egyszer azt mesélte neki, hogy az ősei mór kalózkodtak, és ő nyomban elhitte neki.

Tudta, hogy mélyen megbántotta Cirót. Nem az érzéseit, hiszen azok nem játszottak szerepet a kapcsolatukban, hanem a férfiúi büszkeségét. Mert elhagyta őt, az emberrablók pedig örökre megjelölték, bebizonyítva, hogy még ő sem legyőzhetetlen.

Igen, tartozik ennek a férfinak. De ez nem ok arra, hogy meggondolatlan kijelentésekre ragadtassa magát. Ciro nem tudhatja meg, milyen sebezhető és milyen magányos.

Máskor is eljátszotta már a nagyvilági hölgyet, most is megteheti.

– Nos, Ciro, jó volt újra látni téged – mondta, és unottan megvonta a vállát. – De őszintén szólva nem viszed egy kicsit túlzásba a dolgokat? Mint annak idején is. Úgy tűnik, nem sokat fejlődöttél. Mit tettél volna, ha Henry nem hal meg? Elrabolsz? Csapdába csalsz, hogy megbüntess?

Ciro arca elsötétült. Lara gúnyos szavai az elevenébe vágtak. Az elmúlt két évben figyelemmel kísérte az asszony életét, aki a jelek szerint teljesen a férjének szentelte magát.

Nem volt pontos terve, de felelősségre akarta vonni. Azért vásárolta meg ezt a villát, mert nagyon közel volt Lara otthonához. Emellett valóban eljátszott a gondolattal, hogy elcsábítja a férjétől. Persze csak azért, hogy bizonyítsa, milyen egy hazug teremtés. Legalábbis ezt próbálta bebeszélni magának.

Lara annak idején rávette, hogy adja fel a cinikus távolságtartását. Megőrült érte, de nem csak erről volt szó. A lány addig ismeretlen érzéseket ébresztett benne. Vágyakozást a tisztességes életre egy becsületes, szerető nővel az oldalán.

Valójában szégyellnie kellene magát, amiért egyáltalán fontolóra vette, hogy házasságtörésre bírja Larát. Nem méltó egy olyan férfihoz, aki megfogadta, hogy erkölcsös életet él, és soha nem süllyed olyan mélyre, mint hűtlen, házasságtörő anyja.

Lara figyelte, ahogy Ciro arckifejezése egyre komorabbá válik, míg végül olyan dühösen meredt rá, mintha ő maga lenne a megtestesült gonosz. Majd öles léptekkel megindult feléje, mire Lara hátrálni kezdett.

Nem félt a férfi fizikai fölénytől, csak attól, amit a szívével tehet.

Ciro megállt közvetlenül előtte. Olyan közel, hogy ismerős illata megcsapta Lara orrát.

– Azt hiszed, azóta csak utánad epekedek? – kérdezte veszedelmesen halk hangon. – Ó, *cara*, tévedsz! Nem hagytam ki egyetlen kalandot sem, mióta úgy döntöttél, hogy ágyba bújsz az öreggel.

A megaláztatás úgy érte Larát, mint egy arcücsapás. Tudta, hogy Ciro az elrablása óta még hírhedtebb és népszerűbb volt a nők körében, mint korábban. Vagyonát megháromszorozta, és ingatlanbirodalmát, a Sant'Angelo Holdingot egy logisztikai céggel és egy tengeri szállítmányozási vállalattal bővítette.

És sosem jelent meg kétszer ugyanazzal a nővel a nyilvánosság előtt. A kalandjairól szóló hírek hamarosan háttérbe szorították a Larával tervezett, de elmaradt esküvőről szóló találgatásokat. A legtöbben elhitték, amit Lara nagybátyja is megerősített, nevezetesen, hogy a lány azért hagyta faképnél Cirót, mert a férfi nem szakította meg a kapcsolatát a maffiával. Lara Templeton végül is Nagy-Britannia egyik legtisztéletreméltóbb társasági hölgye.

Azonban a kárörvendő megjegyzések sem maradtak el, amikor a botrány után nem sokkal a lány hozzáment egy nála több mint kétszer idősebb férfihoz.

Azóta Ciro csak olyan nőkkel vette körül magát, akik pontosan az ellentétei voltak Lara hűvös, szőke szépségének. Déli típusú lányokkal, perzselő szeműekkel, sötét hajúakkal. Kacér, kihívó nőkkel. A félnék és tapasztalatlan Lara soha nem volt ilyen...

Ciro bosszúsan megrázta a fejét.

– A vidéki, ártatlan kislány álcájával csaltad lépre a férjedet is?

– Hagyd abba! – kiáltotta Lara a felháborodástól remegve. – Nem álca volt.

Ciro megvető hangot hallatott. Nem hitt neki, és soha nem is fog. Lara csak remélni tudta, hogy a férfi végre útjára engedi.

– Szóval, Ciro, mit akarsz tőlem?

– Téged, Lara. Még mindig tartozol nekem egy esküvővel.

2. FEJEZET

– Már mondtam, nem tartozom neked semmivel. – Lara próbált higgadtan és nyugodtan látszani, de lassanként előntötte a pánik. – És biztosan nem fogok hozzád menni. Örültség lenne!

Ciro a fejét ingatta.

– Nem, csupán pragmatizmus. Feleségre van szükségem, és te két évvel ezelőtt beleegyeztél, hogy hozzám jössz. Most teljesítheted az ígéretedet.

Lara kétségbeesetten töprengett, hogyan tudná jobb belátásra bírni a férfit.

– Miért kell neked feleség?

– Nos, a környezet, ahol mozgok... Fogalmazzunk úgy, miszerint helyénvalónak tartom, hogy tisztos polgárként éljek, amint az egy korombeli embertől elvárható.

– Azaz látszatházasságról beszélünk?

– Nevezzük érdekházasságnak.

– Tehát egy olyan kapcsolat, amelyben a szerelem nem játszik szerepet.

Ciro gúnyosan elmosolyodott.

– Mintha te a szerelem alapján választanál férjet! Ne mondd, hogy szeretted Winterborne-t!

Ez talált.

Lara hátrább lépett, és csodálkozott, hogy a lábai még mindig engedelmeskednek.

– Ez a beszélgetés teljesen abszurd. Biztos vagyok benne, hogy rengeteg nő van, aki örömmel hozzád menne feleségül.

– De én téged akarlak.

Ciro csak nehezen tudta megőrizni a nyugalomát. Larának igaza van, nincs hiány potenciális feleségjelöltekből. Szándékosan olyan nőkkel vette körül magát, akik mások voltak, mint Lara. De egyikük sem varázsolt el annyira, mint a finom, távolságtartó szőkeség, aki most itt állt előtte.

Az ágya két éve üres. Két év frusztráció és magány volt az osztályrésze, még ha a világ egészen mást hitt is. Lara óta egyetlen nő sem érdekelte igazán. Csak őt akarta, és most végre elérhető közelségbe került.

Persze kemény csapást mért az egójára, amikor a lány annak idején szakított vele. A vád, miszerint csak azért akarta feleségül venni, hogy feljebb lépjen a társadalmi ranglétrán, nem volt teljesen légből kapott, de közel sem ez volt a döntő. Lara kapcsolatai azonban még mindig hasznosak lehetnek számára.

Nagyon meglepődött, amikor a lány annak idején elárulta, hogy még ártatlan. A gazdagok és a hatalmasok világában nem gyakran találkozott hozzá hasonló nővel. A gondolat, hogy ő lesz az első szeretője, egyszerűen lenyűgözte.

Mindig is ilyen lányról álmodott, hiszen büszke szicíliai lévén sokra tartotta a hagyományos értékeket. Másrészt viszont elég tapasztalt és realista volt, ezért nem számított rá, hogy valaha is talál ilyet.

Aztán Lara belépett az életébe. A nagy kék szemével és a félénk mosolyával, karcsún, törékenyen és szexin. Egyetlen a millióból. Az ártatlanság angyala egy cinikusokkal teli világban.

De aztán kiderült, végig az orránál fogva vezette őt, eljátszotta az ártatlant, hogy aztán titokban kinevesse. Pusztá szórakozásból. Mert valószínűleg ugyanúgy unta már a luxuséletét, mint ő.

Ciro most Larára nézett, aki itt állt előtte, és a magas sarkú cipője ellenére is egy jó fejfel alacsonyabb volt nála. Szeme sötétebbnek tűnt a szokásosnál, bőre sápadtabbnak, az ajkai szinte vértelenek voltak. Ennyire megdöbbenett volna a lánykérés?

Ciro legszívesebben két kezébe vette volna az arcát, hogy addig csókolja, amíg az ajkai lüktetni nem kezdenek a forróságtól. Soha egyetlen más nő sem keltett benne ilyen heves vágyat. De megfogadta, hogy semmiképpen nem fogja elárulni, milyen hatalma van felette ennek a nőnek.

Lara egyszer már eltaszította őt magától, de másodszorra nem fogja megtenni. Hiszen az adósa.

– Szóval?
– A férjemet most temették el. Nincs benned semmi tapintat?
Ciro majdnem felnevetett.
– Ugye nem akarsz elhíttetni velem, hogy egyetlen könnycseppet is ejtettél az öregért, *cara*?
Lara büntudatos tekintete megadta a választ.
– Ne hívj *carának*! – válaszolta dühösen.
– Régebben tetszett, ha így szólítottalak. Emlékszel, mindig azt kérdezted... – a férfi most Lara hangját próbálta utánózni – *Ciro*, tényleg a szerelmed vagyok?
– Az régebben volt.
– Igen. Amikor jól szórakoztál azon, hogy eljegyeztelek. Amit nem egészen értek, az az ártatlanságod hangoztatása. Szenvedélyes éjszakák egész sorától fosztottál meg minket.
Lara vérig sértve visszavágott:
– Egyszerűen nem kívántalak.
Azonnal rájött, hogy hibát követett el. *Ciro* arca sötétvörösre gyúlt, amitől a heg még jobban látszott. A férfi barna szemében harag lángolt.
– Kis hazug! Ugyanúgy akartál, mint ahogy én akartalak téged. Sőt még jobban.
Két lépéssel Lara mellett termett, megragadta a derekát, és magához húzta. Lara érezte, ahogy a férfi kemény, izmos teste az övéhez simul, de nem próbált szabadulni. Elöntötte az a bizsergető izgalom, amelyet csak *Ciro* tudott kiváltani belőle.
Soha nem gondolta volna, hogy még egyszer megtapasztalja. Az érzés annyira eluralkodott rajta, hogy figyelmen kívül hagyta a józan ész hangját, amely arra intette, hogy vessen véget a jelenetnek.
Ciro még erősebben szorította magához, és úgy hajolt feléje, mintha meg akarná csókolni. Lara alig várta, hogy a száján érezhesse a száját. Önkéntelenül nyöszörgő hangokat adott ki.
Ciro tudta, itt az idő, hogy elhúzódjon. Elérte a célját. Lara valósággal könyörgött neki, hogy megcsókolja.
De a teste nem hallgatott a józan eszére. Hihetetlenül jól érzés volt ölelni Larát – csodálatosan ismerős, ugyanakkor izgalmasan új. Az örületbe kergette, ahogy hozzásimult apró, feszes mellével és finoman gömbölyödő csípőjével.
Annak idején idióta volt, amiért elhitte, hogy a lány ártatlan. Emiatt uralkodott magán, de ennek most vége!
Minden fenntartásról megfeledkezve, szája Lara szájára tapadt, szinte megrészegült ajkainak melegségétől és puhaságától. A vágy eluralkodott rajta, és a csók egyre szenvedélyesebb lett. Lara lélegzete felgyorsult, és kezdeti vonakodása semmivé foszlott.
Készségesen *Ciro* karjaiba simult, és teljesen átadta magát a férfi szenvedélyes csókjának. Olyan sokszor álmodott arról, hogy *Ciro* újra öleli és csókolja...
A férfi ügyes ujjakkal kioldotta a kontyát, így a haja szabadon a vállára hullott. Lara egy kicsit magához tért, nagy levegőt vett, ami ködös agyát ellátta a szükséges oxigénnel.
Ciro minek is nevezte az imént? Kis hazugnak? És most azonnal be is bizonyítja, hogy igaza volt!
Mégfeszítette magát, és ellökte magától a férfit. Ő azonnal elengedte, de Lara egyáltalán nem érzett elégedettséget. Már most hiányzott neki a közelsége. A diadalmas csillogás *Ciro* szemében viszont megalázó volt.
Reszkető ujjakkal tapogatta meg csóktól duzzadt ajkait.
– Nem volt jogod...
– Mihez? Hogy bebizonyítsam, még mindig szikrázik köztünk a levegő? – szakította félbe *Ciro* nyersen. Lassan megkerülte őt. Lara pulzusa száguldott, a bőre bizsergett. Tarkóját megcsapta a férfi forró lehelete, amikor megkérdezte tőle: – Hogy engedhetted azt az öregembert minden este az ágyadba?
Lara dühösen *Ciro* felé fordult.
– Hallgass! Nem fogok veled a néhai férjemről diskurálni. Ez erkölcstelen.

– Erkölcstelen? – Ciro keserűen felnevetett. – Erkölcstelenebb, mint lapátra tenni a vőlegényedet, hogy ne szennyezd be a nemes Templeton-vonalat egy jöttment szicíliaival?

Larának fájt, hogy a férfi így beszél. Hányszor álmodott a közös gyermekeikről, és azon tűnődött, vajon örökölni fogják-e apjuk délies külsejét meg temperamentumát.

– És te? Beismered, hogy csak a kapcsolataim miatt akartál feleségül venni. Ez talán nem erkölcstelen?

– Semmi sem szól egy olyan házasság ellen, amely kölcsönös előnyökön alapul. Csak nem kellett volna úgy tenned, mintha lennének érzéseid. Aranyos volt, de teljesen felesleges.

Milyen naiv volt! – gondolta Lara. Ciro valójában nem csapta be, de ő félremagyarázta a férfi viselkedését, minden pillantását és gesztusát a szerelem ékes bizonyítékaként értelmezte.

– Miért nem ajándékoztad meg Winterborne-t örökössel? Ezért hagyott ki a végrendeletéből? Mert nem teljesítetted a házastársi kötelességeidet?

Lara tehetetlenül megrázta a fejét. Az emlékek felszínre törtek. Ciro, ahogy letérdel előtte egy forgalmas firenzei piazza közepén, és megkéri a kezét. A szörnyű pillanat, amikor egy zsákkal a fején betuszkolják a furgonba. Ciro egész úton szorosán a karjaiban tartotta, ő meg belekapaszkodott...

– Nem akartam férjhez menni.

– Tudom, hogy nem akartál hozzám jönni.

Félreértette, de talán jobb is így, gondolta Lara. Össze kell szednie magát, mielőtt sírva fakad, és elmeséli az egész történetet. Ki tudja, Ciro mire lenne képes, ha rájönne, hogy Lara nagybátyja volt a bűntény kitervelője.

– Rendben van – mondta a lehető legnyugodtabb hangon. – Tehát nem bocsátottad meg, hogy elhagytalak. De ha feleségre van szükséged, valaki mást kell keresned.

Lara sarkon fordult, hogy távozzon, de nem jutott messzire, mert Ciro megragadta a karját.

– És mit fogsz kezdeni az újonnan szerzett szabadságoddal?

A férfi visszahúzta a kezét, de Lara még mindig érezte az ujjai nyomát a bőrén. Igen, most mihez fog kezdeni? Éppen csak annyi pénz lapul a zsebében, hogy egy hétig megél belőle, és kibérel egy szobát egy olcsó panzióban. Sehová sem mehet. Senki sem várja.

Rettenetes, milyen egyedül van!

– Nem tudod, ugye?

Lara dacosan felszegte az állát.

– Munkát keresek.

– Munkát, aha – ismételte meg lassan Ciro. – Azt sem tudod, mi fán terem. Művészettörténeti diplomával manapság nem sokra mész. Arra neveltek, hogy elfoglald a neked járó helyet a társadalomban. Bármi más méltóságodon aluli.

Muszáj így bántania őt?

– Például az is, hogy feleségül menjek hozzád – gúnyolódott Lara. – Ugyan már, Ciro, ezt már megbeszéltük! Tényleg blamálni akarod magad?

Ez volt az a Lara, akire Ciro emlékezett! Teljesen megdöbbenett, amikor a legutóbbi találkozásukkor a lány gyakorlatilag a szeme előtt változott hideg, számító teremtsé. Pedig egy egocentrikus anya fiaként tudnia kellett volna, milyenek a nők. Mint az anyja, aki újra és újra megcsalta az apját.

Az apja elviselte ezt, mert szerette őt. Ciro azonban már fiatalon eldöntötte, hogy inkább lemond a szerelemről, mint hogy ilyen megaláztatásnak legyen kitéve.

És Larának mégis sikerült aláásnia a védelmi mechanizmusát.

Az első találkozásuk emléke mélyen belevésődött az emlékezetébe. Lara egy forgalmas firenzei utcán állt, kezével védte szemét a naptól, és teljesen elmerülve tanulmányozott egy stukkos, régi épületet. Lobogó szőke hajával és világos bőrével úgy nézett ki háttérben az ódon homlokzattal, mint egy fiatal valkúr.

Ciro akkor úgy vélte, a lány nincs is tudatában annak, hogy angyali arcával és káprázatos alakjával mekkora feltűnést kelt. Most már tudta, hogy pontosan ezt a hatást akarta elérni.

Egy arra haladó járókelő nekiment, meglökte, és csak Ciro bátor beavatkozása mentette meg

attól a lányt, hogy egy autó elgázolja. A gyönyörű, szőke hajú, rózsá- és lime-illatú Lara így a karjában landolt.

Elég volt egyetlen pillantás a kék szemébe, és ő elveszett.

De az érzélgősség bolondoknak való, és soha többé nem lesz olyan ostoba, hogy beleszeressen Larába. A saját céljaira fogja használni, aztán eldobja, ahogy a lány is eldobta őt.

– Nem jó az alkupozíciód – szögezte le. – Nincs otthonod, és fél órát sem bírnál ki az utcán.

Lara dühében ökölbe szorította a kezét. Cirónak igaza van. A főiskolai diplomájával legfeljebb egy művészeti galériában kaphatna részmunkaidős állást. Könnyedén megszervez egy ötvenfős ünnepi vacsorát, de a mindennapi élet dolgaiban bármelyik takarítónő jártasabb nála.

Ciro kihasználta a lány hallgatását, hogy konkrét ajánlatot tegyen.

– Gondold meg, Lara! Rómában esküdnénk meg, ahogy annak idején terveztük. Egy év házasság elég lenne. Hosszabbítás, csak ha szükséges. Mint szerető, hűséges hitvesem mellettem fogsz állni minden társadalmi eseményen, és olyan ajtókat is kinyitasz előttem, amelyek egyébként zárva maradnának. A közös megegyezésen alapuló válásunk után gazdag nőként fogod elhagyni a tárgyalótermet. Gondoskodom róla, hogy így legyen.

Lara döbbenten meredt rá.

– Komolyan beszélsz?

– Halálosan komolyan. – Ciro a karójára pillantott. – A sofőröm most elvisz a lakásodra. Összecsomagolod a holmidat, aztán visszajössz hozzám. Még ma este elrepülünk Rómába.

Lara fejében vadul kavarogtak a gondolatok. Túl sok minden történt. A férje halála, Ciro váratlan felbukkanása meg az abszurd házassági ajánlata – és a bizonyosság, hogy előbb-utóbb az utcára kerül, ha nem mond rá igent.

Tiszta örület!

És mégsem jutott jobb eszébe, mint hogy megkérdezze:

– Miért álcáztad magad sofőrnek?

– Mert szórakoztatónak találtam, ahogy a saját fajtád között viselkedsz. Annak idején ügyesen elrejtetted előlem az igazi arcodat.

Egy újabb megjegyzés, ami szíven találta Larát. Ciro olyannak ismerte meg őt akkoriban, amilyen valójában volt. Naiv és teljesen tapasztalatlan. Azóta az élet sok mindenre megtanította. Tudta, hogy Ciro tönkreteszi, ha nem vigyáz.

Gőgösen válaszolt:

– A beszélgetésünknek ezennel vége. Szép próbálkozás volt, de nem érdekel.

Ciro gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Várjuk ki a végét! – Az ajtó felé mutatott. – A sofőröm hazavisz, és a házad előtt fog várni rád.

Lara szótlánul elfordult, és elhagyta a szobát. A házvezetőnő odaadta neki a holmiját, és kikísérte, ahol nemcsak a sofőr, hanem a három testőr is várta.

Larában felidéződött annak a firenzei napnak az emléke, amikor egy kihalt sikátorban Ciro átölelte és megcsókolta. Aztán hirtelen elszabadult a pokol, brutálisan rájuk támadtak, és egy furgonba tuszkolták őket.

Lara legszívesebben levegőnek nézte volna a sofőrt, aki kinyitotta neki a kocsiját. Inkább gyalog ment volna a lakásához, de udvariatlanság lett volna. Emellett biztos volt benne, hogy Ciro az ablakból figyeli őt, ezért beszállt az autóba, még ha az út legfeljebb két percig tartott is.

A testőrök hátramaradtak. Úgy látszik, a személye mégsem olyan fontos Cirónak. Csak szórakozni akart vele, és kielégíteni a bosszúvágyát.

Lara legnagyobb megkönnyebbülésére a lakást üresen találta. Szüksége volt néhány percre, hogy rendezze a gondolatait. A bőröndjei már összecsomagolva az ajtóban sorakoztak, hogy gyorsan és csendben eltűnjön innen.

Még egyszer utoljára végigsétált azokon a szobákon, amelyek a házassága alatt a börtönt jelentették. Két évig élt itt egy férfival, aki a korát tekintve az apja is lehetett volna.

Önként soha nem ment volna hozzá. Amikor a nagybátyja előállt a követelésével, először csak nevetett rajta. Egészen addig, amíg a férfi nem közölte, hogy ő áll az emberrablás mögött, és sokkal

rosszabb fog történni Ciróval, ha ő nem lesz Henry Winterborne felesége.

Lara kimerülten lerogyott az ágy szélére.

A nagybátyja annak idején súlyosan eladósodott. Eljátszotta az egész vagyonát. Amikor a férfi fenyegetőzni kezdett, Lara dühösen közölte, hogy semmiben sincs ráutalva. Végül is ott az öröksége, amelyet a huszonötödik születésnapján oda kell adnia neki.

– Tévedsz – mondta a nagybátyja, és közölte, hogy már azt a pénzt is eljátszotta.

Bár a nagybátyja kellőképpen bebizonyította, semmiféle brutalitástól nem riad vissza, hogy megakadályozza a házasságát azzal a „jöttment szicíliaival”, Lara továbbra is bízott Ciróban. Firenzébe repült, ahol a férfi súlyos sérüléseiből kórházban lábadozott, és megkérdezte tőle, hogy szereti-e őt. Mert ha igen, akkor biztosan szembeszáll a nagybátyja akaratával. Ciro meg fogja találni a módját, hogy mindkettőjüket megvédje.

A döntő kérdés elhangzása után a férfi egy darabig csak némán nézett rá. Lara abban a pillanatban rájött, hogy milyen szörnyen naiv volt.

Ciro megérezhette a lány csalódottságát, mert sietve válaszolt:

– Nem ígérhetek szerelmet, *cara*. De kész vagyok rá, hogy örökre elkötelezzem magam melletted. Fontos vagy nekem, és tisztellek... Ennyi nem elég? Azt hiszem, ez szilárd alap a közös élethez.

Kiderült hát, hogy Ciro nem szereti őt. Lara így teljesítette a nagybátyja követelését, hogy megvédje a férfit, aki nem viszonzta az érzéseit.

Visszatért Londonba, ahol a nagybátyja bemutatta Henry Winterborne-nak, és ripsz-ropsz megszervezte az esküvőt. A két férfi alkut kötött: Winterborne kifizeti nagybátyja adósságait, és helyreállítja a hírnevét, cserébe pedig megkapja Larát feleségül. Mint a középkorban.

Lara napokig alvajáróként bolyongott, és úgy érezte, hogy mindenki elhagyta. A nagybátyja újra és újra figyelmeztette, ne merjen megszökni, különben Ciróval történik valami.

Magát az esküvőt szinte kábult állapotban csinálta végig. Csak amikor a nászéjszakájukon megérkeztek a részeg férje lakására, akkor csapta teljes erővel mellbe a valóságot. Elrejtőzött a hálószobában, miközben Henry Winterborne a lakásban tántorgott, és ordított a személyzettel, hogy hozzanak neki még italt. A félelemtől reszketve elhatározta, hogy az első adandó alkalommal elmenekül, sőt Ciro segítségét kéri.

Aztán Henry betörte az ajtót.

Lara megpróbált elmenekülni, de a férfi elkapta, és elszakította a hálóingét. Amikor Winterborne az ágyra dobta, a lány ösztönösen felhúzta a térdét, és teljes erőből feléje rúgott. A túlsúlyos, részeg férfi elesett, és beverte a fejét egy komódba. Mivel amúgy sem volt egészséges, az esést soha nem heverte ki, és attól kezdve kerekesszékbe kényszerült.

A baleset okozta sokk és a nagybátyja folytonos fenyegetései miatt Lara egyelőre felhagyott a szökés tervezésével.

Ez idő tájt Ciro már ismét rendszeresen szerepelt a médiában. A társaságában lévő gyönyörű hölgyek közül senkit sem zavart az arcán látható sebhely, inkább csak növelte a vonzerejét. Látva, hogy a férfi milyen boldogan éli az életét, Lara megtört, és lemondott a szökésről. A remény utolsó szikrája is kihunyott benne, hogy tévedett volna Ciróval kapcsolatban. A férfi valóban nem szereti őt.

Mivel Winterborne már nem jelentett számára fizikai fenyegetést, Lara csüggedten beletörődött kilátástalan életébe. A hetekből hónapok lettek, és hamarosan egy egész év eltelt. A férje szinte az egész személyzetet elbocsátotta, ő lett a házvezetőnője és a gondozója.

Aztán amikor nagybátyja három hónappal ezelőtt meghalt, újra felébredt Larában a szabadság utáni vágy. Már nem kellett megvédenie Cirót, de mivel egy fillérje sem volt, nem engedhette meg magának, hogy ügyvédet fogadjon a válókeresethez.

Miközben sorra vette a lehetőségeket, a férje agyvérzést kapott, és élete utolsó két hónapját kórházban töltötte.

Két hosszú év után Lara végre újra önálló embernek érezhette magát, bár aranykalitkába zárva.

Most szemügyre vette sápadt, fáradt arcát a falitükörben, és azon tűnődött, hogy egy olyan férfi, mint Ciro Sant'Angelo, miért akarja még mindig feleségül venni.

Bosszúból, súgta egy belső hang.
Kihaszználja, hogy ő a padlóra került.
Legalábbis Ciro ezt hiszi.

Kétséges, vajon képes lenne-e boldogulni a külvilágban, de meg fogja próbálni. Hónapok, sőt évek óta vágyik arra, hogy kísétálgjon azon az ajtón, és soha többé ne jöjjön vissza. De a nagybátyja zsarolása és Henry Winterborne balesete foglyul ejtette.

Még mindig nem tudott megszabadulni a büntudattól. Cirót miatta rabolták el.

Tudta, hogy a nagybátyja anyagi szempontból előnyös házasságot tervez neki, de nem vette komolyan a szavait. Nevetséges, özönvíz előtti hozzáállásnak gondolta, és ezt meg is mondta neki. A férfi emlékeztette, hogy milyen sokat köszönhet neki, amiért a bátyjának, Lara apjának tragikus halála után befogadta, és kiváló nevelést biztosított számára.

Amikor Lara megismerkedett Ciróval, Thomas Templeton már minden pénzét elvesztette, és a lány értékes aduász volt a kezében. A nagybátyja maga akarta eldönteni, hogy kihez adja feleségül, és ez nem Ciro volt. Mivel ő nem tartozott a megfelelő társadalmi körökhöz.

Lara éremlygett az undortól, ahogy most visszagondolt az egész históriára. Jobb lenne a jelenre koncentrálnia, mint a fájdalmas múltot rágódni.

Felállt, de a Ciróval kapcsolatos fejlemények nem hagyták nyugodni. A férfi vár rá, és bosszút forral. Még csak nem is hibáztathatja. Elvégre miatta vigyázzák most már éjjel-nappal testőrök.

Nem beszélve az állítólagos maffiakapcsolatairól szóló pletykákról, amelyek az emberrablás után újra szárnyra kaptak. És a nyilvános megaláztatásról, amiért előkelő menyasszonya nem sokkal az esküvő előtt faképnél hagyta.

Ciro a média sárdobálását komolyabb károk nélkül megúszta, sőt még meg is erősödött. Ez is csak azt bizonyította, hogy mennyire ambiciózus. De ez a diadal nyilvánvalóan nem volt elég neki.

Annyira szerette Cirót! Bármit megtett volna érte. És tényleg meg is tett.

Újra feláldozza magát azért, hogy a férfi békére leljen? Hozzá kellene segítenie őt a társadalmi elismeréshez, ami oly mérhetetlenül fontos számára?

„Egy év házasság elég lenne. Hosszabbítás, csak ha szükséges.”

A házassági ajánlat csak provokáció volt. Ciro nem gondolhatta komolyan, hogy elfogadja, és kiszolgáltatja magát a bosszújának!

Lara tanácstalanul megállt a nagy tükör előtt. Az arca égett, a szeme furcsán csillogott.

Tényleg áldozat lenne feleségül menni egy olyan férfihoz, akit még mindig hihetetlenül vonzónak talál? – villant át az agyán.

A háttérben ott tükröződött London City sziluettje. A lakásban van vészkijárat. Ha akarná, észrevétlenül eltűnhetne innen, elvegyülhetne a járókelők között, és egyedül élhetné tovább az életét. A múltat maga mögött hagyhatná.

De Ciro követni fogja, ahogyan korábban is tette. Kitartóan. Makacsul.

Eleinte ellenállt a férfi közeledési kísérleteinek, riasztotta a nőkre gyakorolt tagadhatatlan hatása és rossz híre. De aztán Ciro meghódította a szívét, nem utolsósorban az éjszakai galerialátogatással.

Amit akkor megható gesztusnak gondolt, az ügyes taktikai húzás volt, hogy elcsábítsa a naiv kis diáklányt. Aki annyira különbözött a többi nőismerősétől. Ciro azonban most már úgy gondolja, hogy csak megjátszotta a naivitását.

Nos, rosszabbat is túlélt, mint egy hírhedt nőcsábással kötött házasság. Sokkal rosszabbat. Egyik napról a másikra elvesztette az egész családját. A nagybátyja, az utolsó élő rokona, elárulta, és eljátszotta a pénzét. Ő meg két éven át hagyta, hogy alkoholista férje megalázza, és parancsolgasson neki. Ráadásul összetört a szíve. Ciro Sant'Angelo törte össze.

Ezek után mi történhet még vele?

A keserű felismerés, miszerint Ciro nem szereti őt, megkönnyítette, hogy azt az utat válassza, amit választania kellett. Hogy kegyetlen legyen. Hogy hidegen elforduljon tőle. És most azt fontolgatja, hogy visszatér hozzá?

Azok után, amin keresztülment, örültség volna, ha nem menekülne, amilyen gyorsan csak tud a lehető legmesszebbre. De valami visszahúzta Ciróhoz. Vajon ezúttal képes lenne ellenállni neki?

Nincs más választása. Ha tisztába akar jönni magával, és végleg le akarja zárni a múlt borzalmait, csak egy dolgot tehet.

3. FEJEZET

Ciro érezte, hogy a gyomrában lévő görcs kezd felengedni. Ugyanolyan érzés volt, mint három hónappal ezelőtt, amikor értesült Henry Winterborne haláláról. Akkor lázas kutatásba kezdett, mindent megtett, hogy Lara nyomára bukkanjon.

És sikerült.

A sofőrje épp most tájékoztatta, hogy Lara megkérte, segítsen cipelni a csomagjait. Tehát nem szökött el. Visszatér hozzá.

A kisujja fájt. Az ujj, ami már nem létezett. Fantomfájdalomnak nevezik. Valami nincs meg, és még mindig fáj. Micsoda ironia!

Ciro a legtöbb barátnőjét unalmasnak találta, a viselkedésüket kiszámíthatónak. Ellentétben Lara Templetonnal. Nála sosem lehetett tudni, hogy mit tesz legközelebb. Még most sem, hogy nincstelen lett, és már tető sincs a feje felett. Ez a gyönyörű, találékony nő biztosan megtalálta volna a módját, hogy elmeneküljön előle. Ciro nem lepődött volna meg, ha valamelyik bálon egy másik gazdag öregember oldalán látja viszont.

Akkor miért adott neki lehetőséget, hogy elszökjön? Valószínűleg engedve annak a mazochista készítésnek, hogy bebizonyítsa, Lara mennyire megvesztegethető. Pontosan azt fogja kapni, amit felajánlott neki. Egy időben behatárolt házasságot, aztán válást és sok pénzt.

És Lara bekapta a csalit. Furcsa, hogy mégis ennyire... csalódott, gondolta Ciro. Ráadásul azok után, hogy évekig várta ezt a pillanatot, és képtelen volt új irányt szabni az életének.

Legalábbis a magánéletének. Szakmailag gyorsan fejlődött, megsokszorozta vagyonát, és mindenütt tisztelet övezte. Tisztelet, de nem társadalmi elismerés, amire annyira vágyott. Felsőbb körökben még mindig úgy tekintettek rá, mint egy kétes szicíliai jöttmentre. Különösen az emberrablás óta, amelynek hátterét még mindig homály fedte.

Legjobb barátja, egy volt francia idegenlégiós, aki önkéntesekből álló csapattal kiszabadította az emberrablók kezéből, nem látott esélyt rá, hogy valaha is megtalálják a bűntény kitervelőjét. Ciro azonban megfogadta, hogy fel fogja kutatni az illetőt. Bárki legyen is az, drágán megfizet.

Az ablakon keresztül látta, ahogy a limuzin megérkezik. A hátsó ülésen ülő szőke nő látványától valósággal felforrt a vére. Lara Templeton az övé. Végre!

És ha majd ráun, egyik napról a másikra elhagyja. Pontosan úgy, ahogy a nő tette vele élete legnehezebb óráiban.

Nem sokkal később Lara már Ciro magángépén ült, és Rómába tartott. Éppen visszautasította a felajánlott pezsgőt.

– Nincs kedved ünnepelni, drágám? – kérdezte a férfi a szemközti ülésről, és koccintásra emelte a poharát.

Lara gyanakodva nézett rá. Ciro fekete pólóinget viselt sötétszürke nadrággal, fittnek és szemérmetlenül jóképűnek tűnt.

– Nincs, nem igazán.

Csípősnek szánta a választ, de csak fáradtnak hangzott. Hosszú nap állt mögötte. Szinte hihetetlen, hogy a temetés csak néhány órája zajlott le. Ő is átöltözött, de Ciro fürkésző tekintete alatt nem igazán érezte jól magát a vászonnadrágban és a túl vékony selyemblúzban.

– A Winterborne-nal kötött házasságod nem jött be, de szerencsére számomra még mindig hasznosnak bizonyulhatsz. Lefogadom, nagyot csalódtál a férjedben.

Lara arra gondolt, ahogy a részeg Henry Winterborne teljes súlyával az ágyra nyomta, ő pedig minden erejét összeszedve lelökte magáról.

– Azt hiszem, igen – válaszolta émelyegve. – Mégiscsak szeretnék egy pohár pezsgőt.

A stewardess azonnal ott termett, és az első korty bizsergető folyadék után Lara máris jobban

érezte magát. Rögtön ivott még egyet.

– Kettőnkre, Lara! – mondta Ciro, és odatartotta a poharát.

Lara vonakodva koccintott vele. A pezsgőspoharak vidám csilingelése helytelennek tűnt, és gondolatban visszarepítette egy zsúfolt kis étterembe Firenze óvárosába.

Pezsgővel koccintottak az eljegyzésükre. Lara emlékezett, milyen hihetetlenül boldog volt, és milyen biztonságban érezte magát Ciro mellett. A szülei és a bátyja tragikus halála óta először járta át valami belső béke.

Az érzés, hogy hazaérkezett.

Csodálta a csillogó gyűrűt, amelyet Ciro az ujjára húzott. Később aztán a kórházban hagyta, amikor szakított a férfival.

Ciro mintha olvasott volna a gondolataiban, benyúlt a nadrágzsebébe, és egy kis bársonydobozt vett elő. Lara szíve megdobbant, az ujjai megszorították a pezsgőspohár szarát.

– Kár lett volna újat venni – jegyezte meg Ciro vállat vonva. – Gondoltam, jó lesz a régi.

Még mindig nála van az eljegyzési gyűrű? Miért tartotta meg? Lara feltételezte, hogy már régen kidobta, már csak az iránta érzett harag miatt is.

Tiltakozni akart, amikor Ciro kinyitotta a dobozt, de egy hang sem jött ki a torkán. A világ legcsodálatosabb eljegyzési gyűrűje, közepén egy csillogó zafírral, jobbra és balra pedig egy-egy aranyba foglalt gyémánttal. Szolidan elegáns, mégis nagyon különleges.

– Nem kell! – bukott ki Larából, és a hangja túl élesen csattant.

– Miért? Nem szereted az újrahasznosítást? Vagy attól félsz, hogy túl szoros lesz?

– Nem, nem erről van szó.

A gyűrű tökéletes volt. Ciro annak idején azt mondta, azért választotta ezt a színt, mert illik a szeméhez, amely mindig kékeszöld árnyalatot ölt, valahányszor megcsókolja. Lara ezért nem akarta. Túl sok keserédes emléket idézett fel, amelyeket romantikusnak élt meg, de nem voltak azok.

– Hát akkor... – Ciro rezzenéstelen arccal kivette a gyűrűt a dobozból, és Lara ujjára húzta. Úgy illett rá, mint régen. – Már kiadtam egy sajtóközleményt az újbóli eljegyzésünkről.

Ebben a pillanatban roppanó hang hallatszott, de Lara csak akkor jött rá, hogy mi történt, amikor szúró fájdalmat érzett az ujjában. Zavartan nézte a kezéről a világos bőrkárpitra csöpögő vért.

Ciro szólt a stewardessnek, aki óvatosan elvette a törött pezsgőspoharat. Majd Ciro a gép hátsó részében lévő kis mosdóba sietett a menyasszonyával, ahol a sérült kezét hideg folyó víz alá tartotta. Lara, aki csak most tért magához sokkos állapotából, a fogain keresztül élesen beszívta a levegőt.

– Tiszta vágás, nem túl mély – mondta Ciro megnyugtató hangon, miközben elképesztő ügyességgel bekötözte a sebet. – De bármennyire szórakoztatónak is találom az esküvőnk iránti lelkesedésed hiányát, jobb szeretném, ha addig életben maradnál.

Lara ujjá lüktetett. El akarta rántani a kezét, de Ciro erősen tartotta, majd megragadta a másikat is, és a homlokát ráncolva szemügyre vette.

Lara követte a férfi tekintetét. Az ujján csillogó gyűrű csak még nyilvánvalóbbá tette a házimunkától érdes bőrét, rövidre vágott, festetlen körmeit. Nem a régi, finom, ápolts kezek.

Ciro hirtelen elengedte Larát.

– Elhanyagolod magad. Manikűrösre van szükséged.

Lara majdnem hangosan felnevetett, de olyan szűkös volt a mosdó, hogy félt, Cironak megint az az ötlete támad, hogy megcsókolja. Tényleg nincs szüksége újabb szégyenletes megaláztatásra. Elsuhant a férfi mellett a szomszédos hálókülsőbe, amely kicsit tágasabb volt. Igaz, helyet kapott benne egy franciaágy is, de arról gyorsan elkapta a tekintetét.

– Megkérdezhettél volna, mielőtt tájékoztatod a sajtót. Az esküvő engem is érint, ha esetleg elfelejtetted volna – mondta dühösen.

– Ó, egyáltalán nem felejtettem el! De gyorsan kellett cselekedni. Az esküvő egy hét múlva lesz.

– Tessék?

Lara majdnem leült, de az ágyról szó sem lehetett, így hát állva maradt.

– Mi a baj ezzel? – Ciro olyan nyugodtnak tűnt, mintha az időjárásról beszélgetnének. – Közeledik

néhány fontos társasági esemény, és szeretném, ha ott lennél mint a feleségem.

Lara úgy érezte, sarokba szorították. Nem tehet semmit, de végül is magának köszönheti.

– Rendben, miért is ne?

Kopogtak a kabin ajtaján.

– Hamarosan leszállunk, Signor Sant'Angelo.

Ciro megfogta Larát karját, és a franciaágyra pillantva azt mondta:

– Nagy kár. Akkor talán majd legközelebb.

Lara felháborodva tépte ki magát a szorításából.

– Csak azt ne hidd...!

Visszacörtetett a helyére, és a férfi gúnyos nevetése követte.

Lara gondolataiba merülve forgatta az ujján a gyűrűt, miközben az ablakon keresztül lenézett a városra. Örült, hogy Rómában vannak, és nem Firenzében. Firenze túl sok emléket őrzött – szépet és kegyetlent.

Ott találkozott először Ciróval. A találkozás örökre megváltoztatta az életét. A férfi azért jött Firenzébe, hogy aláírjon egy ingatlanvásárlási szerződést. Egy régi palazzóról volt szó, amelyet exkluzív szállodává akart átalakítani. Hasonló felújításokkal korábban már hírnevet szerzett magának.

Nem mintha Lara tudta volna, ki az az idegen.

Egy figyelmetlen turista meglökte, és ő az útra esett volna, ha valaki meg nem ragadja a karjánál fogva, és vissza nem rántja. Rémszerűen megfordult, és ott állt előtte Ciro Sant'Angelo, a magas, sötét hajú, jóképű olasz. Bár már több magas, sötét hajú, jóképű olasszal is találkozott, ő volt az első, aki miatt a szíve kihagyott pár ütemet, hogy aztán kétszer olyan gyorsan verjen.

Ami izgalmas, egyszersmind nyugtalanító volt. Amióta Lara elvesztette a családját, gondosan zárta a szívét, hogy megvédje minden fájdalomtól. De abban a másodpercben, azon a napsütéses firenzei délutánon, amikor először nézett Ciro Sant'Angelo szemébe, a szíve megnyílt.

Csak amikor néhány nappal később az interneten kutakodott, jött rá, hogy kivel találkozott. Nem is sejtette, hogy Ciro ennyire közismert. Ráadásul meglehetősen kétes hírnévvel rendelkezik mint nagy nőcsábász és egy ősi, gyaníthatóan maffiamúltaal rendelkező szicíliai család leszármazottja.

Amikor szembesítette ezzel a férfival, ő tettett nemtörődömséggel vállat vont.

– És izgalmasnak találod?

– Bocsánat, először téged kellett volna hogy megkérdezzek.

Ciro sokáig hallgatott, aztán kinyújtotta feléje a kezét, és azt mondta:

– Akkor kérdezz meg!

Lara megfogta a férfi kezét, feltette a kérdéseit, és miközben hallgatta Ciro meleg, mély hangját, egyre inkább úgy érezte, hogy valami nagyon különleges van kibontakozóban.

Lara most elfordult a távolban kirajzolódó Colosseum sziluettjétől, és körülnézett a hálósobájában. Miután előző este megérkeztek, Ciro és a lány gyorsan megettek egy-egy adag tésztát, amit egy savanyú képű házvezetőnő szolgált fel. Alig váltottak egy-két szót, de a hangulat teljesen más volt, mint a korábbi közös étkezéseiknél.

Ha annak idején hallgattak is, az csak azért volt, mert csöndben is élvezték az együttlétet. Larának kimondottan tetszett a férfiban, hogy tudott hallgatni anélkül, hogy az kínossá vált volna. Eszébe jutott, hogy a bátyja gyakran megráncigálta a copfját, amikor elmerült az ábrándozásban.

– Föld hívja Larát! Merre jársz? – kiáltott ilyenkor rá.

De a bátyja emléke túlságosan fájdalmas volt, inkább elhessegette. És már ő sem az egykor folyton elmélázó kislány. Egyébként is milyen álmái lehetnének, miután az egész családja meghalt, a nagybátyja kegyetlenül kihasználta, Ciro Sant'Angelo pedig összetörte a szívét?

A szobája nagy volt, és fényűző, anélkül hogy hivalkodó lett volna. Akárcsak a lakás többi része. Lara tudta, hogy Ciro milyen keményen megdolgozott a vagyonáért, hogy bebizonyítsa a világnak, semmi köze maffiakapcsolatokkal rendelkező őseihez.

Lara felsóhajtott. Megnézte magát az öltözőtükrében. A kiadós zuhanyzás ellenére még mindig